ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ J. A. HETHERINGTON

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Μαρθα Πέρρυ στεκόταν στὴν εἴσοδο τῆς καλύβας της καὶ κύτταζε τὴν ἀπέραντη ἔρημο ποὺ ἁπλωνόταν μπροστά της. Ἦταν μιὰ μικροκαμωμένη γυναῖκα καὶ τὸ κακοφτιαγμένο φτωχικὸ φόρεμά της, κρεμόταν χωρὶς χάρι ἐπάνω στὸ ἀδυνατισμένο κορμί της.

Οὔτε ἕνα δέντρο δὲν ἔκοβε τὴ μονοτονία τῆς ἐρήμου. Ὁ ἥλιος ἔκαιγε κι' ὁ τόπος ὁλόκληρος φλεγόταν.

- Μητέρα !

Παραπονιάρικη ἀκούστηκε μέσα ἀπὸ τὴν καλύβα μιὰ ἀδύνατη φωνή,

-- Ἔρχομαι ! εἶπε ἡ Μάρθα καὶ βαρυεστημένη, ἀργά, σὰν ναρκωμένη ἀπὸ τὴν ἀφόρητη ζέστη, μπῆκε μέσα στὸ σπίτι.

Ἐκεῖ, καθισμένη σὲ μιὰ καρέκλα κοντὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο βρισκόταν μιὰ κοπέλλα δεκατεσσάρων χρόνων. Ἡ ἐπιδερμίδα της εἶχε ἕνα χλωμὸ ἀρρωστημένο χρῶμα. Σκοτεινοὶ κύκλοι γύρω στὰ μάτια της τὰ ἔκαναν νὰ φαίνωνται πειὸ μεγάλα. Τὰ χλωμὰ χείλη της μουρμούριζαν ἀσυνάρτητα λόγια καὶ τὸ βλέμμα της ἦταν ἀπλανές.

— Μὲ φώνοξες, Ἄννα ; ρώτησε ἡ Μάρθα. Τί θέλεις ;

— Διψάω ! ψιθύρισε ἡ μικρή.

Ἡ Μάρθα τῆς ἔφερε ἕνα ποτῆρι νερό. Ἡ μικρὴ ἤπιε ἄπληστα καὶ σὰν ἔσβυσε τὴ δίψα της, τὸ βλέμμα της ἄτονο πλανήθηκε πάλιν στὴν ἀπέραντο ἔρημο,ἐνῶ τὰ χείλη της ἄρχισαν πάλι τὸ ἀτέλειωτο μουρμούρισμά τους. Ἡ Μάρθα στένοξε βαθειά, πέρασε χαϊδευτικὰ τὸ χέρι της ἀπάνω στὰ μαλλιὰ τῆς κόρης της καὶ κατόπιν τράβηξε γιὰ τὴν κουζίνα της.

Πόσο εἶχε ὑποφέρει ἡ δυστυχὴς καὶ πόσο μῖσος ἔνοιωθε στὴν καρδιά της γιὰ τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε φέρει ἐ'σ' αὐτὴ τὴν κατάντια !

Μέρες, ἑβδομάδες ὁλόκληρες περνοῦσαν χωρὶς νὰ δῆ ἄνθρωπο. Κι' ἂν περνοῦσε κανεὶς, θᾶταν κάποιος ἰθαγενὴς μὲ τὴν καμήλα του, ὁ ὁποῖος τραβοῦσε στὰ Βόρεια καὶ σταματοῦσε μπροστὰ στὸ σπιτάκι της ὅσο γιὰ ν' ἀνανεώση τὴν προμήθεια τοῦ νεροῦ. Χρόνια τώρα ζοῦσε σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά. Μισοῦσε τὸν Γκρῆσον, τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε ξεγελάσει μὲ ψεύτικα λόγια ἀγάπης καὶ τὴν εἶχε πείσει νὰ τὸν ἀκολουθήση στὴν ἔρημο. Ὁ Γκρῆσον, ὁ καμαριέρης, ἦταν ἕνας ἄνδρας δυνατός, ἄφοβος—ὄχι γιατὶ ἦταν γενναῖος—ἀλλὰ γιατὶ δὲν εἶχε συναίσθησι τοῦ φόβου. Γι' αὐτὸν ἡ γυναῖκες δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀξία κι' ἂν παντρεύτηκε τὴν Μάρθα, τὸ ἔκανε αὐτὸ γιατὶ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μιὰ γυναίκα νὰ τὸν φροντίζη καὶ νὰ τὸν συντροφεύη.

Ἡ Μάρθα τὸν μισοῦσε ὄχι μόνον γιατὶ τὴν εἶχε καταντήση σ'αὐτὰ τὰ χάλια, ἀλλὰ καὶ γιατὶ ἐξ αἰτίας του, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τρομερὴ σκηνὴ ποὺ τῆς ἔκανε, τὸ φτωχὸ κορίτσι της τρόμαξε καὶ ἀρρώστησε κι' ἀπὸ τότε ἡ ὑγεία του εἶχε κλονιστεῖ. Τὸν μισοῦσε μ'ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της, τόσο ὅσο ποτὲ δὲν εἶχε φανταστῆ, ὅτι μποροῦσε νὰ μισήση, σκληρά, κι' ἐκδικητικά.

Κάθε φορὰ ποὺ ὁ ἄνδρας της ἔφευγε μὲ τὶς καμῆλες του, ἡ Μάρθα εὐχόταν νὰ μὴ σώση νὰ ξαναγυρίση. Ἐλπίζε ὅτι ἡ ἔρημος θὰ τὸν ξεπάστρευε κι' αὐτὸν. ὅπως τόσους ἄλλους. Ἀλλὰ ὡς τώρα ἡ εὐχή της δὲν εἶχε εἰσακουσθῆ. Ἡ ἔρημος δείχνεται καλόβολη σὲ ἀνθρώπους ποὺ δὲν τὴν φοβοῦνται, σὰν τὸν Γκρῆσον !..

Μὰ νὰ ποὺ τώρα εἶχαν περάσει τρεῖς ἑβδομάδες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Γκρῆσον ἔπρεπε νὰ εἶχε ἐπιστρέψη καὶ δὲν εἶχε φανῆ ἀκόμα.., Ἡ Μάρθα εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐλπίζη. Ὅταν ἔφυγε τῆς εἶχε πῆ πὼς σὲ πέντε ἑβδομάδες θὰ γύριζε. Ἀπὸ τότε ὅμως εἶχαν περάσει δυὸ μῆνες. Εἶχε τύχει κι' ἄλλοτε νὰ καθυστερήση ὀχτὼ καὶ δέκα μέρες, ἀλλὰ ποτὲ τρεῖς ἑβδομάδες. Μέσα στὸ μυαλὸ τῆς νέας γυναίκας σχηματιζόταν ἡ εἰκόνα μιᾶς ἐκτάσεως τῆς κοκκινοπῆς ἄμμου μ' ἕνα σωρὸ κόκκαλα ποὺ τά ξεκαθάριζαν τὰ ὄρνεα τῆς ἐρήμου. Ἡ Μάρθα δὲν ντρεπόταν γιὰ τὸ φριχτὸ συναίσθημα τοῦ μίσους της. Εἶχαν ἔρθει στιγμὲς ποὺ εἶχε σκεφθῆ ν' ἀπαλλαχθῆ ἀπὸ τὴ βασανισμένη αὐτὴ ζωή, σκοτώνοντας τὸν ἄνδρα της. Ἀλλὰ δὲν εἶχε τολμήση ποτὲ νὰ πραγματοποιήση τὴ σκέψι της αὐτή.

Μὲ τὸ ἡλιοβασίλεμα φάνηκε στὸν ὁρίζοντα ἕνα σύννεφο σκόνης. Κι' ὅσο ἔβλεπε ποὺ πλησίαζε, τόσο ἡ Μάρθα ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται. Ὁ Γκρῆσον—ἂν ἦταν αὐτός—θὰ ταξίδευε βιαστικὸς ἂν ἔκρινε ἀπὸ τὴ ταχύτητα, μὲ τὴν ὁποία πλησίαζε. Ὀρθὴ στὸ κατῶφλι τῆς καλύβας της προσπαθοῦσε νὰ διακρίνη ἂν ἦταν αὐτός. Μὰ ἡ νύχτα πέφτει γρήγορα στὴν ἔρημο καὶ σὲ λίγο δὲν ἔβλεπε πειὰ τίποτε.

Πέρασε καμμιὰ ὥρα κι' ἐκεῖ ποὺ ἡ Μάρθα φρόντιζε γιὰ τὸ δεῖπνο, ἄκουσε ἔξω τὸ μαλακὸ πάτημα τῆς καμήλας ἀπάνω στὴν ἄμμο. Ἔσπευσε στὴν ἐξώπορτα καὶ παραξενευμένη εἶδε πὼς δὲν ἦταν ὁ Γκρῆσον, ἀλλὰ ὁ Ρόουλαντς, ἕνας ἀστυνομικὸς τῆς καταδιώξεως.

— Καλησπέρα, μίσσες Πέρρυ—εἶπε ὁ Ρόουλαντς—ἐδῶ εἶνε ὁ Γκρῆσον ;

— Λείπει ὀχτὼ βδομάδες τώρα—ἀπάντησε ἡ Μάρθα.

— Τὸν ζητᾶμε. Χθὲς τὸ βράδυ σκότωσε ἕναν ἄνθρωπο. Ἔπαιζε χαρτιὰ μὲ μιὰ παρέα. Κάποιος τὸν κατηγόρησε ὅτι ἔκλεβε στὰ χαρτιὰ κι' ἐκεῖνος τράβηξε τὸ περίστροφο του καὶ τὸν ἄφησε στὸν τόπο· κατόπιν ἔφυγε καὶ τὸν κυνηγῶ ἀπὸ χτές.

— Τί σᾶς ἔκανε νὰ ὑποθέσετε ὅτι θὰ ἐρχόταν ἐδῶ ;

— Ἡ ἔλλειψις νεροῦ. Ἀναγκαστικῶς ἔπρεπε νὰ περάση ἀπ' ἐδῶ γιὰ νὰ προμηθευτῆ νερό. Ἀλήθεια δὲν ἦρθε ;

— Ἀλήθεια. Ἂν ἐρχόταν, εὐχαρίστως θὰ σᾶς τὸν παρέδιδα. Τὸν μισῶ !

— Δὲν ἔχετε ἄδικο. Ὡστόσο, σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὲς ποὺ ἔχω, πρέπει νὰ ξενυχτίσω ἐδῶ. Δὲν σᾶς μέλλει, πιστεύω ;

— Καθόλου. Φροντῆστε γιὰ τὴν καμῆλα σας καὶ κατόπιν ἐλᾶτε νὰ σᾶς φιλέψω ἀπὸ τὸ φαγητό μας...

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες στιγμὲς, ἐκεῖ ποὺ δειπνοῦσαν, ἡ Μάρθα ρώτησε:

— Εἶστε βέβαιος ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγη ;

— Ἀπολύτως !

— Κι' ὅταν θὰ συλληφθῆ καὶ καταδικαστῆ, θὰ τὸν κρεμάσουν βέβαια ;

— Πολὺ πιθανόν.

— Θᾶνε γρήγορος αὐτὸς ὁ θάνατος ; ὑποθέτω.

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ἀπήντησε καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι. Τότε ἡ Μάρθα, ἐπειδὴ ὁ Ρόουλαντς φαινόταν κουρασμένος, πῆγε καὶ τοῦ ἔστρωσε μιὰ κουβέρτα στὴν κουζίνα.

Ἡ βαθειὰ σιγὴ τῆς ἐρήμου εἶχε ἁπλωθῆ τώρα ὁλόγυρά τους. Κατάκοπος ὅπως ἦταν ὁ Ρόουλαντς πλάγιασε καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῆ. Μόνη στὴν κάμαρά της ἡ Μάρθα ἀγρυπνοῦσε ἀκόμα. Ξαφνικὰ ἄκουσε σιγανά, ἀνεπαίσθητα βήματα ἀπάνω στὴν ἄμμο, ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρό της. Πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της καὶ ἄνοιξε προσεχτικὰ τὸ φῶλλο... Ἦταν ὁ Γκρῆσον. Φαινόταν ἀποκαμωμένος. Μόλις τὸν εἶδε μιὰ φλόγα πέρασε ἀπὸ τὸ βλέμμα της, τὴν ὁποία ἐκεῖνος δὲν ἀντελήφθη. Ἐπὶ τέλους βρισκόταν στὰ χέρια της !

— Ἔχεις ἕναν ἀστυνομικὸ μέσα, ψιθύρισε ὁ Γκρῆσον, τὸ ξέρω. Ἀπὸ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου τὸν παραμονεύω...

— Κοιμᾶται. Εἶνε κατάκοπος.

— Βοήθησέ με !

— Γιατὶ νὰ σὲ βοηθήσω ; Γιατὶ νὰ μὴ ξυπνήσω τὸν Ρόουλαντς, εἶπε ἡ Μάρθα μὲ συγκρατημένο ὕφος.

— Δὲν θὰ τὸ κάνης αὐτό, ψιθύρισε ἐκεῖνος παρακλητικά, Ἂν μποροῦσε ἡ Ἄννα ἀσφαλῶς θὰ μὲ βοηθοῦσε.

— Καλὰ εἶπε ἡ Μάρθα μετὰ μικρὸ δισταγμό, στάσου ἐδῶ καὶ περίμενε. Ὁ Ρόουλαντς κοιμᾶται στὴν κουζίνα.

Ἡ Μάρθα βγῆκε σιγὰ ἀπὸ τὴν κάμαρά της. Στάθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ ἀφουγκράσηκε. Ὅταν βεβαιώθηκε ὅτι ὁ Ρόουλαντς κοιμόταν βαθειὰ βγῆκε ἔξω.

— Λοιπόν, ρώτησε τὸν Γκρῆσον, τί θέλεις ἀπὸ μένα :

— Πηγαίνω στὰ Βόρεια. Ἔχω τὴν καλὴ βδομάδα μου, ἀλλὰ χρειάζομαι νερό. Σὲ δέκα μέρες θὰ βρίσκωμαι πενταχόσια μίλλια ἀπὸ δῶ· Βοήθησέ με καὶ σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ μὲ ξαναδῆς ποτέ...

— Καλά. Ποῦ εἶνε τ' ἀσκιὰ τοῦ νεροῦ ;

— Ἐδῶ. Νά, πάρε καὶ τὸ παγούρι μου. γέμισε το κι' αὐτό.. Σιγὰ μὴ ξυπνήση ὁ Ρόουλαντς !

Ἡ Μάρθα πῆρε τὸ παγούρι καὶ τὰ δυὸ ἀσκιὰ καὶ προσεχτικὰ ἔκανε τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ Γκρῆσον περίμενε μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι, ἀποφασισμένος νὰ ξεκάνη τὸν ἀστυνομικὸ καὶ τὴ γυναίκα του, ἂν τὸν πρόδιδε. Τὰ λεπτὰ ποὺ περνοῦσαν, τοῦ φαινόντουσαν αἰῶνες. Τί διάβολο ἀργοῦσε τόση ὥρα !

Τέλος φάνηκε ἡ Μάρθα φορτωμένη μὲ τὰ

(Συνέχεια εἰ, τὴν σελίδα 1790)

Κόκκολα ποὺ τὰ ξεκαθάριζαν τὰ ὄρνια τῆς ἐρήμου...

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1786)

γεμάτα ἀσκιά, λυγισμένη κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τους. Τὸν βοήθησε νὰ τὰ φορτώση στὴν καμήλα καὶ κατόπιν ὁ Γκρῆσον χωρὶς νὰ εὐχαριστήση ἢ ν' ἀποχαιρετήση τὴ γυναίκα του, ἀπομακρύνθηκε. Ἡ Μάρθα τὸν παρακολουθοῦσε ὡσότου τὸν εἶδε πὼς χάθηκε μέσα στὴ νύχτα.

Πολὺ πρωὶ τὴν ἑπομένη, ὁ ἀστυνομικὸς πετάχτηκε ὀρθὸς μὲ τὸ δυσάρεστο συναίσθημα, ὅτι τὴν ὥρα ποὺ κοιμόταν ὁ φυγὰς εἶχε ξεφύγη μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του. Ντύθηκε γρήγορα καὶ νευρικὰ χτύπησε στὴν πόρτα τῆς Μάρθας.

—Ὁ Γκρῆσον ἦρθε τὴ νύχτα καὶ τὸν βοήθησες νὰ φύγη ; τὴ ρώτησε αὐστηρά.

—Ναί, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη μ' ἀπάθεια. Πᾶνε πέντε ὧρες τώρα ποὺ ἔφυγε. Θᾶνε μακρυὰ πειά. Οὔτε θὰ τὸν προφθάσετε, γιατὶ ἡ δρομάδα του εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες τῆς περιφερείας.

—Δὲν ἔπρεπε νὰ κοιμηθῶ, μουρμούρισε ὁ Ρόουλαντς. Κατὰ ποῦ τράβηξε ;

Στὰ Βόρεια. Ἀλλὰ γιατὶ νὰ ματαιοπονεῖτε ;

—Θὰ τὸν κυνηγήσω, εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς μὲ πεῖσμα καὶ ἀμέσως ξεκίνησε.

Μόλις κατὰ τὸ μεσημέρι, ὁ Ρόουλαντς ἀνακάλυψε τὰ ἴχνη τοῦ Γκρῆσον ἀπάνω στὴν ἄμμο. Ἡ Μάρθα δὲν τοῦ εἶχε πῆ ψέμματα. Ἀληθινά, ὁ ἄνδρας της εἶχε τραβήξη κατὰ τὸ Βορνά.

Τέσσερες μέρες βάσταξε ἡ καταδίωξις καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ ἀστυνομικὸς μονάχα σὲ δυὸ σημεῖα εἶχε βρῆ ἴχνη καταυλισμοῦ.

Ὡστόσο συνέχιζε τὸ δρόμο του, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι ὁ Γκρῆσον δὲν θὰ τοῦ ξέφευγε στὸ τέλος.

Καὶ πράγματι, τὸ ἀπόγευμα τῆς τετάρτης ἡμέρας τὸν ἔφθασε. Τὸν εἶδε πεσμένο ἀνάσκελα κοντὰ σὲ μερικοὺς θάμνους μὲ τὰ χέρια του ἁπλωμένα καὶ μὲ μιὰ ἀφάνταση ἀγωνία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του. Παραξενεμένος ὁ ἀστυνομικὸς πλησίασε καὶ σκεπτικὸς τὸν κύτταξε. Ὁ Γκρῆσον ἦταν νεκρὸς κι' ὅλα μαρτυροῦσαν ὅτι εἶχε πεθάνει ἀπὸ ἕνα φρικτὸ θάνατο, ἀπὸ τὴ δίψα.

Ὁ Ρόουλαντς ἀναλογίστηκε τὴ φοβερὴ ἀγωνία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ὕστατη προσπάθεια του, γιὰ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴ φρίκη τῆς ἐρήμου.

Τί νὰ εἶχε συμβῆ τάχα ; Τί εἶχε γίνει τὸ νερὸ ποὺ εἶχε πάρει μαζύ του ; Ἡ δρομὰς τοῦ Γκρῆσον δὲν φαινόταν πουθενά. Εἶχε φύγει.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἐρεύνησε τοὺς θάμνους καὶ ἐκεῖ σὲ λίγη ἀπόστασι βρῆκε τὰ δυὸ ἀσκιά. Τὰ πλευρά τους ἦσαν ξεσχισμένα μὲ ἄφθονες μαχαιριὲς τὶς ὁποῖες προφανῶς εἶχε ἀνοίξει ὁ Γκρῆσον ἀπάνω στὴ λύσσα του. Ὁ Ρόουλαντς γονάτισε, πῆρε τὸ ἕνα ἀσκὶ καὶ τὸ ἀναποδογύρισε, τινάζοντας χάμω τὸ περιεχόμενό του...

Τὰ μάτια τοῦ ἀστυνομικοῦ ἄνοιξαν τότε μὲ φρίκη, ἡ ἀναπνοή του κόπηκε καὶ τὸ ἀσκὶ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του. Θυμήθηκε τὸ αἰνιγματικὸ χαμόγελο τῆς Μάρθας ὅταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ τοῦ εἶχε πῆ : «Θὰ τὸν κρεμάσουν βέβαια, κι' εἶνε γρήγορος αὐτὸς ὁ θάνατος ;»

Τί φοβερὸ ἔπρεπε νᾶνε τὸ μῖσος αὐτῆς τῆς γυναίκας, ὥστε ἐπειδὴ ὁ θάνατος στὴν κρεμάλα δὲν τῆς εἶχε φανεῖ ἀρκετὸς γιὰ τὸν ἄνδρα ποὺ τόσο τὴν εἶχε παιδέψει, εἶχε γεμίσει τ' ἀσκιὰ ἀντὶ γιὰ νερὸ μὲ ἄμμο. Ναί, μὲ λεπτὴ κοκκινωπὴ ἄμμο τῆς ἐρήμου !..

«ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ»

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1762)

καὶ τὸ σπίτι καὶ ὅλα, ὅλα μένουν ἔτσι ἀκίνητα, ἀμετάβλητα, ὅμοια ὅπως πάντα ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια.

Μέρες τώρα ὕστερα ἀπὸ μιὰ ζωὴ τυραννισμένη ποὺ πέρασα περιπλανώμενος ἀλητεύοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς, ἐγύρισα στὸ Παρίσι. Ἤλελα νὰ μπῶ ἀπ' τὴ πρώτη μέρα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι· στὸ πατρικό μου σπίτι. Μὰ δίσταζα ! δίσταζα ! δὲν ἤθελα ν' ἀντικρύσω τὴ Κλοτίλδη Μονάκ...τ.; μάννα μου, τὴν ἄστοργη, τὴ σκληρή, ποὺ μόλις γεννήθηκα, θέλησε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ μένα γιὰ νὰ κρύψη ἔτσι τὸν καρπὸ ἑνὸς ἀνόμου ἔρωτός της...*(Κυτάζει τὶς δυὸ γυναῖκες προσεχτικότερα)*, Μὰ μὴν ἀνησυχεῖτε γιὰ μένα !. Περιττό !. Περιττό. Μόνο, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μ' ἀφήσετε λίγο μόνο. Θέλω νὰ γράψω κάτι μέσα σ' αὐτὸ τὸ λεύκωμα. Μιὰ τελευταία λέξι, μιὰ εὐχή, ἕναν ἀποχαιρετισμό...*(Κλαίει μὲ λυγμούς)*. Καὶ ὕστερα θὰ κατεβῶ...θὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι... κι' ἀπ' τὸ Παρίσι...καὶ ἀπ' τὴ Γαλλία...

Μὴν ἀνησυχεῖτε...Δὲν θ' ἀργήσω...Λίγες στιγμὲς θὰ μείνω μόνος μὲ τὶς ἀναμνήσεις μου καὶ ὕστερα ὅλα θὰ περάσουν, θὰ σβύσουν, ὅπως περνοῦν, σβύνουν, ὅλες οἱ μεγάλες συγκινήσεις τῆς ψυχῆς μας...

('Η θυρωρὸς μὲ τὴν κόρη της ἀποτραβιοῦνται καὶ κλείνουν τὴν πόρτα. Μένουν ἔξω στὸ διάδρομο καὶ κουβεντιάζουν σιγά. 'Ο Ροδόλφος μένει μόνος. 'Ανοίγει τὸ λεύκωμα ποὺ εἶνε ἐπάνω στὸ τραπέζι, κοντὰ στὸ κρεββάτι καὶ σὲ μιὰ λευκὴ σελίδα γράφει : «Μ η τ έ ρ α. Δ ὲ ν θ ἐ λ ω νὰ μὲ ἰδῆς, γιατὶ ξέρω πὼς θὰ ταραχτῆς πολύ, ὄχι ὅμως ἀπὸ ἀγάπη. Αὐτό τὸ πρᾶγμα ποτέ σου δὲν τὸ ἔννοιωσες γιὰ μενα. Εἶμαι δυστυχής, ἀπογοητευμένος, τυραννισμένος ἀπ' τὴ ζωή, ἴσως ἐξ αἰτίας σου...'Απ' τὸ μέρος αὐτὸ ποὺ γεννήθηκα, δὲν θέλω νὰ φύγω ζωντανός.... 'Ο γ υ ι ό ς σ ο υ».

'Αφήνει ἀνοιχτὸ τὸ λεύκωμα στὸ τραπέζι καὶ βγάζοντας γρήγορα ἕνα μικρὸ περίστροφο ἀπ' τὴν τσέπη του, τὸ στηρίζει στοὺς κροτάφους του καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη. Ἕνας ξερὸς κρότος ἀκούγεται καὶ πέφτει νεκρός.

HENRI LAVEDAN

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας ζητοῦν νὰ ἀποκτήσουν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν παλαιοτέρων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου» γιὰ νὰ μὴν λείπει τίποτε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην των, καθὼς καὶ τὴν σειρὰν τῶν ἐκδοθέντων μέχρι τοῦδε ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τὰ ὁποῖα εἶνε πλήρη Ἑλληνικῆς ἐκλεκτῆς συνεργασίας τῶν καλυτέρων Ἑλλήνων λογογράφων. Τὰ ζητοῦν δὲ εἰς τιμὰς προσιτὰς ὥστε νὰ γίνουν κάτοχοι ὅλης τῆς παλαιᾶς σειρᾶς τῶν ἐκλεκτῶν ἔργων μας.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» πρὸ τῆς ὁμαδικῆς αὐτῆς αἰτήσεως εὐρεθεῖσα καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ εὐχαριστήση τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» ἀπεφάσισε εἰς ὅσους προσκομίζουν εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τέσσερα δελτία καὶ λαμβάνουν τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις μας, νὰ παρέχη μὲ πέντε μόνον δραχμὰς διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ἓξ δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἑξῆς βιβλία :

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Η ΣΟΝΙΑ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

(δύο τόμοι ἕκαστος δρ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας)

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ποὺ τιμῶνται δρ. 25 πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Ἐπωφεληθῆτε ὅλοι τῆς εὐκαιρίας καὶ ἀποκτήσατε τὰ ἔργα τοῦ «Μπουκέτου» τὰ ὁποῖα εἶνε ἀληθινὰ ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Εἰδοποιοῦνται ὅμως οἱ ἀναγνῶσται μας ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν **ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσι** εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΤΖΟΕΛ ΜΑΚ ΚΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1787)

μιὰ καινούργια γυναῖκα. Γι' αὐτὸ κιόλας τὴν εἶχα ὀνομάσει ἡ «γυναῖκα μὲ τὶς χίλιες καὶ μιὰ μορφές» ! Ἔφυγε ἀπὸ κοντά μου μόνο γιὰ ν' ἀκολουθήση τὸ σύζυγό της. Κι' ἐγὼ λυπήθηκα πολύ, μὰ πάρα πολὺ γιὰ τὸν χωρισμό της.

Ἀπ' αὐτὲς τὶς ἱστορίες ποὺ σᾶς διηγήθηκα μπορεῖ νὰ μαντέψετε πῶς χρωστάω τὴν ἐπιτυχία μου στὶς γυναῖκες: ξέρω νὰ τὶς ψυχολογῶ.

Κι' ὁ Τζόελ Μάκ Κρῆ ξέσπασε σ' ἕνα πλατὺ κι' ἀνοιχτόκαρδο γέλιο εὐχαριστήσεως. Ἤτανε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του.

JEANNE ROUDOT